

Isabel Marquès i els Pomells de Joventut

Després de tres anys d'absència, la bandera dels Pomells de Joventut ha tornat a Begur i es pot contemplar al vestíbul de l'Ajuntament. Les vicissituds viscudes per aquesta senyera són dignes de ser conegudes, tant per les anècdotes que l'envolten com per la importància que els Pomells de Joventut van tenir en el seu moment. És per això que hem volgut conèixer de primera mà els detalls d'aquesta història i hem entrevistat Isabel Marquès, una de les pomellistes més destacades.

-En primer lloc, Isabel, voldriem saber com se sent ara que la bandera ha tornat a casa.

-Estic molt contenta perquè la bandera ha tornat a Begur. També estic molt agraïda al fill de Folch i Torres i li vaig donar les gràcies el dia que el vaig veure.

-Com ha viscut tota la història de la bandera, des que va marxar del poble fins a la seva tornada?

-Em va saber molt de greu que la bandera dels Pomells marxés de Begur. La bandera era del poble i casa seva és l'Ajuntament. Vaig anar a parlar amb l'alcalde perquè la bandera tornés a Begur. Jo sóc pomellista i no vull que la bandera estigui fora del poble. Una cosa que té història no pot anar a parar a un altre lloc.

-Sabem que la Tatò va amagar la bandera durant el temps de la dictadura, ¿què en pensa de la seva relació amb la bandera?

-Molta gent va amagar coses durant la dictadura, perquè no es podien ensenyar i era perillós. Mossèn Salvador va donar papers i la bandera a la Tatò perquè els hi guardés. Però la Tatò havia d'entendre que la bandera no era seva, que era de tots els beguerencs. La Tatò era una pomellista més que apuntava els membres de l'associació i que va seguir la manera de fer de mossèn Salvador, que també era molt catalanista. Crec que la Tatò es va

equivocar donant la bandera perquè marxés fora de Begur. Ho hauria d'haver consultat amb les altres pomellistes, perquè totes érem igual.

-Ens agradaria saber quins són els records d'aquella època, quines activitats realitzaven els Pomells de Joventut.

-Doncs fèiem una mica de tot: excursions, teatre, cantades. Una de les excursions més maques va ser una trobada a Montserrat amb altres pobles de Catalunya i amb Folch i Torres. Fèiem moltes vetlades al Casino i tenien molt d'èxit perquè assajàvem molt. En Sirés s'encarregava de la música. Era molt maco perquè tant es feien coses per a nois com per a noies i teníem molt respecte per la gent gran. Una vegada mossèn Salvador va fer tocar *Els Segadors* a l'església i tots estàvem una mica espantats, perquè no sé pas què hauria passat si la cosa s'hagués embolicat. Llavors hi havia moltes coses que poc que es podien fer així com així.

Isabel Marquès, amb Ramon Folch i Camarasa, director de la Fundació Folch i Torres, i la pomellista Lola Moret, davant de la bandera dels Pomells que s'exhibeix a l'Ajuntament de Begur.

-Creu que avui el jovent s'engrescaria amb una associació semblant?

-Em fa l'efecte que no, perquè llavors ens inculcaven molt la religió i el respecte i ara el jovent no en vol saber gaire res. Trobo a faltar aquell respecte que nosaltres teníem per la gent gran, que ajudàvem sempre que podíem.

Els Pomells de Begur.